

Arrest

nr. 94 191 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 januari 2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die resulteerde in een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 25 februari 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in een arrest met nummer 61 833 van 19 mei 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

1.2. Verzoekster diende op 24 juni 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 5 augustus 2011 onontvankelijk bevonden.

1.3. Verzoekster diende op 23 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 13 december 2011 onontvankelijk bevonden. Het beroep tot schorsing en nietigverklaring dat verzoekster hiertegen indiende werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 april 2012 bij arrest met nummer 79 480 verworpen.

1.4. Verzoekster diende op 4 juni 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Deze aanvraag werd op 5 september 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 12 september 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S., I. (...) (R.R.: (...)) geboren te Talin op 18.05.1980

B. S. (...) geboren op 30.04.1976

B. E. (...) geboren op 16.01.2002

B. M. (...) geboren op 29.10.2005

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 3.8.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan

een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.”

1.6. Op 27 september 2012 werd wederom een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van *“artikel 3 van het EVRM juncto artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat artikel 3 van het EVRM stelt dat:

“Verbod van foltering art. 3:

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ”

Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de Minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden en van de toegankelijkheid tot de behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde die daaromtrent advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.[...]

Dat op 4 juni 2012 overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 verhoogster een verzoek indiende strekkende tot regularisatie van haar precaire administratieve verblijfstoestand;

Overwegende dat bij dit verzoekschrift het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011;

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar in haar beslissing meent te moeten besluiten tot niet ontvankelijkheid daar waar het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan de voorwaarden in artikel 9ter §3,4, beslissing als volgt gemotiveerd:

" [...]

Reden (en):

Artikel 9ter - § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de dekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen tot een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medische advies van de arts-adviseur d.d. 3.8.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). ”

Overwegende dat het standaard medisch getuigschrift zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011 werd gevoegd bij het verzoek en alle punten werden ingevuld, zo onder meer punt BI Diagnose : alwaar opgegeven werd dat eerste verhoogster lijdt aan hartritmestoornissen met onderliggend hartfalen;

Dat de pathologie van verhoogster zeer uitgebreid werd gedocumenteerd en dat blijkbaar de arts-adviseur in plaats van zich te buigen over de medische toestand van verhoogster zich buigt over de juridische waarde van het vaststellen van de graad van de ernst van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens wat de arts-adviseur niet toekomt;

Overwegende dat bij beslissing van 5 september 2012 verhoogster dit regularisatieverzoek niet ontvankelijk verklaard zag louter om reden dat niet zou kunnen worden vastgesteld dat verhoogster lijdt aan een ziekte die beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, 1e lid van de wet van 15 december 1980 maar dat het gaat over een hartkwaal met ernstige hartritmestoornissen die zeer intensief medicamenteus wordt behandeld dat tot op datum van het neerleggen van onderhavig verzoekschrift de toestand niet onder controle is waarbij volgens de artsen de medische behandeling moet worden op punt gesteld en in afwachting verhoogster niet kan reizen en nood heeft aan mantelzorg en aanwezigheid van familie en derden;

Overwegende dat het door de wet verplichte medische attest een bijzonder summier medisch attest is waar nergens an sich de rubriek voorzien wordt om de ernst van de pathologie ‘te wegen ’;

Dat in de medische wereld betwist wordt dat de ernst van een pathologie zomaar kan worden gewogen dat het hier ongetwijfeld gaat om een juridisch begrip waarbij bedoeld wordt dat d aandoening voldoende ernstig moet zijn, met andere woorden niet een lichte pathologie zoals een verkoudheid die spontaan over gaat;

Overwegende dat ambtenaar dossierbehandelaar in haar beslissing aangeeft dat het standaard medisch getuigschrift niet verder zou verduidelijken in welk stadium of toestand de ziekte zich zou bevinden en aldus geen uitspraak zou doen omtrent de graad en de ernst;

Overwegende dat nergens in de wet van 15 december 1980 wordt aangegeven dat het de arts- adviseur zou toekomen in de fase van de ontvankelijkheid een oordeel te geven over de ernst van welke pathologie dan ook;

Mevrouw geeft aan te lijden aan hartritmestoornissen dewelke kunnen leiden tot hartfalen maar de appreciatie dat het zou gaan om een beetje hartritmestoornissen of veel hartritmestoornissen of een beetje hartfalen of ernstig hartfalen houdt op zich geen medische appreciatie in maar louter een appreciatie van de dossierbehandelaar wat haar niet toekomt in de fase van de ontvankelijkheid van de behandeling van het verzoekschrift waarover infra meer;

Overwegende dat het formulier met vermelding van A tot en met G een medisch attest betreft houdende omschrijving van de pathologie, de behandeling, gevolgen en mogelijke complicaties in geval van het stopzetten van de behandeling en de prognoses alsook de specifieke noden en eventuele mantelzorg;

Overwegende dat het geven van een appreciatie over de zogenaamde ernst van een pathologie niet toekomt aan de ambtenaar behandelaar maar deel moet uitmaken van de behandeling van het dossier in de gegrondheidsfase na advies van de ambtenaar-geneesheer;

Dat de medische beoordeling in een verzoek ex artikel 9ter pas gebeurt in de gegrondheidsfase door een geneesheer, enkel op basis van onvoldoende ernstige ziekte of onvoldoende medische duidelijkheid mag een aanvraag 9ter niet afgewezen worden als zijnde niet ontvankelijk;

Dat in casu vertoogster lijdt aan hartritmestoornissen wat kan leiden tot hartfalen wat een ernstige aandoening is in de zin van artikel 9ter wat niet nuttig kan worden betwist indien de pathologie niet adequaat wordt behandeld;

Overwegende dat enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een ziekte voldoende ernstig is en het zogenaamd ontbreken van de "graad van ernst" een volstrekt subjectieve waardering is door de arts die hier een medische opinie ventileert zonder vertoogster ook daadwerkelijk te hebben onderzocht en haar medisch dossier te hebben opgevraagd bij de collega's die de medische attesten hebben onderschreven of attesten hebben overlegd;

Overwegende dat de lapidaire appreciatie gewoonweg stellende dat de graad van ernst van de pathologie niet overeenkomt met de juridische kwalificatie voorzien in artikel 3 in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens in verschillende arresten de arts-attaché niet toekomt;

Overwegende dat de argumenten ontwikkeld in het regularisatieverzoek van 4 juni 2012 dan ook volledig ingediend werd conform artikel 9ter en diende ontvankelijk te worden verklaard waarna de ambtenaar-geneesheer de inhoud van het medische attest, de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en de beschikbaarheid van therapie en medicijnen diende te beoordelen na onderzoek van vertoogster en na eventueel kennisname van het volledige medische dossier van vertoogster in handen van de artsen die de onderscheiden getuigschriften hebben ingediend waarna op basis van diens advies de dossierbehandelaar een beslissing kan treffen;

Dat de thans genomen beslissing ten onrechte werd genomen;

Overwegende dat artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werden geschonden, reden waarom met onderhavig aangetekend verzoekschrift vertoogster annulatieberoep indient voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat in schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bovendien de beslissing werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd; Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Dat het eerste middel ernstig is;

2.2. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, luidt als volgt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Voormelde bepaling bevat derhalve geen §§1 en 2. Verzoekster laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 “. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.4. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 3 augustus 2012 en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 3 augustus 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

“(…) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe te het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderde stadium van de ziekte EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom: EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG)d.d. 02.05.2012 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut gevaar zou kunnen zijn.

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juni 2012, nr. 84.293)”

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.6. Gelet op wat in de bestreden beslissing te lezen valt en in het bovenvermeld advies van de arts-adviseur waarop het steunt, dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters betoog *“Overwegende dat ambtenaar dossierbehandelaar in haar beslissing aangeeft dat het standaard medisch getuigschrift niet verder zou verduidelijken in welk stadium of toestand de ziekte zich zou bevinden en aldus geen uitspraak zou doen omtrent de graad en de ernst;”* feitelijke grondslag mist. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters betoog dat geënt is op haar overtuiging dat de bestreden beslissing zou aangeven dat er sprake is van het ontbreken van de graad van ernst van de aandoening. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan voorts niet afgeleid worden dat indien een arts aan de verwerende partij een advies geeft op grond van artikel 9 ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet hij dan de betrokken vreemdeling dient te onderzoeken of diens medisch dossier dient op te vragen bij zijn collega's.

2.7. Waar verzoekster betoogt *“dat nergens in de wet van 15 december 1980 wordt aangegeven dat het de arts-adviseur zou toekomen in de fase van de ontvankelijkheid een oordeel te geven over de ernst van welke pathologie dan ook”*, dient de Raad op te merken dat zulks niet uitgesloten wordt door artikel 9 ter, §1, eerste lid waarnaar artikel 9 ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet verwijst. Immers maakt artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onder meer gewag van een *“ziekte (die) een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”*.

2.8. Verder kan noch het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift *“op alle punten”* werd ingevuld, noch het feit dat de pathologie op uitgebreide wijze werd gedocumenteerd of aangevuld met bijkomende attesten, noch de overtuiging van verzoekster dat ze wel degelijk lijdt aan ernstige aandoening en waarbij ze ingaat op de aard van haar aandoening en het oordeel van behandelende artsen, op zich aantonen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM of de in fine van het betoog opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur geschonden werden door de bestreden beslissing.

2.9. Het feit dat de arts-adviseur in haar advies van 3 augustus 2012 verwijst naar artikel 3 EVRM toont op zich niet aan dat de arts-adviseur niet de medische toestand van verzoekster in acht zou hebben genomen en zich enkel zou bekommerd hebben om juridische begrippen.

2.10. Waar verzoekster betoogt dat het standaard medisch getuigschrift nergens een rubriek voorziet “om de ernst van de pathologie te wegen” en hieraan nog bedenkingen koppelt van de medische wereld, ziet de Raad niet in hoe dit de bestreden beslissing kan beïnvloed hebben, aangezien in de bestreden beslissing niet het ontbreken van een graad van ernst van verzoeksters aandoening weerhouden wordt doch wel het ontbreken van het levensbedreigend karakter ervan.

2.11. Waar verzoekster betoogt dat het beoordelen van haar aandoening niet toekomt aan een dossier-behandelaar, dient de Raad op te merken dat voor zover dient begrepen te worden dat verzoekster erover valt dat haar medische toestand beoordeeld werd door een ambtenaar, zij voorbijgaat aan het feit dat een attaché de bestreden beslissing getroffen heeft op basis van een advies van een arts dat gevolgd werd en de ambtenaar dus niet zelf haar medische toestand beoordeeld heeft.

2.12. Waar verzoekster poneert dat haar medische situatie diende te worden beoordeeld door een arts in de gegrondheidsfase gaat ze voorbij aan het gestelde in artikel 9 ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In een tweede middel werpt verzoekster op, “Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“ 1. Eerste onderdeel: schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de opmerking gesteld door de arts-adviseur dat de pathologie niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, 1° lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de redenering van de ambtenaar dossierbehandelaar absurd is als zou een patiënt lijden aan een beetje hartfalen, een beetje kanker of een beetje zwanger zijn wat uiteraard niet mogelijk is;

Dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift strekkende tot regularisatie gestoffeerd aan de hand van het door de wet verplichte medisch attest en omstandige bijkomende medische attesten uitgebreid aangeeft dat zij lijdt aan hartfalen dat medicamenteus wordt behandeld maar niet onder controle is;

Dat ten onrechte het verzoek werd afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Dat staande het verzoek bleek waarom op datum van heden de pathologie niet onder controle te kregen was daar waar werd geattesteerd dat mevrouw lijdt aan familiale mediterrane koorts met regelmatige aanvallen in een matige graad met chronische hartritmestoornissen met VES episoden;

Dat op datum van 27 september 2012 verzoekster aan de hand van dit nieuwe medische attest een regularisatieverzoek heeft ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 maar dat indien de verwerende partij haar werk naar behoren zou hebben verricht en het verzoek tot regularisatie ontvankelijk zou hebben verklaard verzoekster de mogelijkheid zou hebben gehad dit nieuwe medische getuigschrift gestoffeerd aan de hand van bijkomende stukken te voegen bij het regularisatieverzoek;

Dat door de snelheid waarmee de verwerende partij thans tewerk is gegaan dit niet mogelijk is gebleken;

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie kennis neemt van het feit dat eerste verhoogster lijdt aan een pathologie, een ziekte die an sich wordt beschouwd als zijnde een pathologie die aanleiding kan geven tot toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dat het verzoekschrift werd ingediend conform artikel 9ter zodat zij het bundel had moeten overmaken aan de geneesheer-attaché met het oog op het verlenen van medisch advies ten gronde zodat de beslissing gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het dossier;

Overwegende dat zoals supra aangegeven het handelen van de dossierbehandelaar van de verwerende partij kan worden aangemerkt als zijnde onzorgvuldig minstens volstrekt onredelijk;

Dat minstens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook genomen met schending van de materiële motiveringsplicht waarnaar supra werd verwezen;

Dat verhoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;"

2.14. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.15. Verzoeksters betoog dat "de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de opmerking gesteld door de arts-adviseur dat de pathologie niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, 1° lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;" mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing die verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 3 augustus 2012 dat er deel van uitmaakt, houdt een uitgebreidere motivering in dan wat verzoekster erin leest.

2.16. Verder ziet de Raad niet in hoe uit het advies van de arts-adviseur zou kunnen afgeleid worden dat zij een redenering zou toegedaan zijn die erop neerkomt "als zou een patiënt lijden aan een beetje hartfalen, een beetje kanker of een beetje zwanger zijn".

2.17. Verzoeksters overtuiging dat haar aanvraag ten onrechte werd afgewezen als zijnde niet-ontvankelijk en het in herinnering brengen van de aandoening waaraan ze lijdt, toont geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

2.18. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe stukken die dateren van na de bestreden beslissing en die neergelegd werden ter ondersteuning van een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging om medische

redenen de onwettigheid van de bestreden beslissing kunnen aantonen. Alleszins kan verwerende partij niet verweten worden om drie maanden na het indienen van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag, de bestreden beslissing te treffen. De Raad ziet niet in hoe de verwerende partij hierdoor in haar wettelijke opdracht zou zijn tekortgeschoten, daar waar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen behandelings-termijnen voorziet.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.19. Verzoeksters overtuiging dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, dat de dossierbehandelaar onzorgvuldig en volstrekt onredelijk is tewerkgegaan en dat zij lijdt aan een pathologie die aanleiding kan geven tot de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch het indienen van de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maken dat haar aanvraag in de grondheidsfase diende te worden beoordeeld.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

Derhalve is het tweede middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA